

הפאניקה שהתעוררה בבית הטלוויזיה בירושלים ביום רביעי האחרון, כאשר מאות מטרים ביד פילם פוזרו ביד דוגנית במסדרונות ובחדרי המדרגות, היתה נחלת מעטים בלבד. באותו רגע הועלה חשש נורא. שאלו הם סרטים המיועדים לשידור ושהנוק אינו ניתן לתיקון. מאוחר יותר הסתבר, כי היתה זו בהלת שוא. יעקב איזנמן, מפקח עורכי הפילם, שי הועק לבנין מצא כי היו אלה שאריות של פילם, שהוצאות מפחיהאשפה ופוזרו במסדרונות כמעשה קונדס. תגובת המני קות היתה: סרוב לפנות את הוזהמה. זה היה יכול להיות סיפור משעשע אלמלא היה בו כדי להצביע על תופעה סימפטומטית טראגית ביותר לגבי המתי חולל בימים אלה בבית הטלוויזיה בירושל לים. הבנין אחוז היסטריה. די בגן קטן כדי שמיד תפרוץ שם תבערה: שבתה. הפסקת עבודה, אסיפת זעם, סאנקציות. הכל אפשרי. האנשים ממורמרים. מיוא שים, ומתוסכלים בצורה מדהימה. שאין לה אח ורע בשום מקום עבודה אחר בי ארץ. האפשרות שמישהו יחבל במיזם בי חומר לשידור איננה כלל דמיונית.

הנגע שהתפתח במחלקת החדשות, את רי שהנהלה הביאה להתפטרותו של דן שילון, פושטת עכשיו באברי הטלוויזיה האחרים כמו סרטן ממאיר. התיסכול הוא התומה. ההתנערות מאחריות היא טוטא לית. כל שידור היוצא לאור הוא בבחינת גס חנוכה.

דוגמא קטנה וחסרת חשיבות: עורך סרטים מוכשר ביותר, יאיר אחיאילין, מרשה לעצמו להעדר מעבודה. לצאת ור לבוא כאוות נפשו. על רקע זה פרץ לפני זמן קצר סיכסוך רציני בינו לבין עורכי הטוכנית לא הכל עובר — דבר שהביא להוצאתו מהפקה זו. הפרשה לא נעלמה מעיני ההנהלה. די היה בזה כדי להדיר שינה מכל מנהל ברדעת. התופעה נמש כה חודשים. ומה עושה ההנהלה? כלום. הנהלת הטלוויזיה בקושי מכבה שרי פות, כי ההנהלה אינה מעוניינת במהומות. שתערערה את כסא המנכ"ל שמואל אל מוג. אבל ילד שסרח מגלה את אשמתו בכל תנועותיו. כל צופה רואה את התור צאות על המסך.

עובדים

ערומים

בחדר האיפור

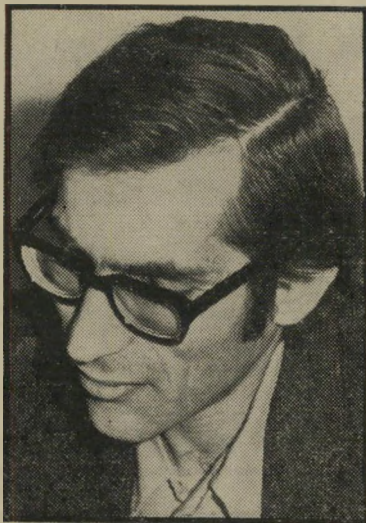
הצופים רואים בדרך כלל על המסך אני שים יפים. מאופרים היטב. מטורקים. מגר לחים, שופעים בטחון. אבל בחדר האיפור הם נראים שונים תכלית שינוי. סיפרה השבוע עדה ליוזוביץ, המאפרת דקת ה-

העורכים הבכירים
הוכרו כ, מחמחים

על ידי מניו נדיב ביותר הוצא השבוע על כתב הממונה על הטלוויזיה, ישעיהו דדמור, בו נאמר, כי יש לאפשר לכתבים הבכירים של הטלוויזיה: אלי ניסן, חיים גיל ומיכה לימור להתמחות בעריכה על ידי שיבוצם כעורכי יום אחראיים תר רניים אוחז לשבוע עד 10 ימים. הבדיחה שבדבר: אלי ניסן מכה למעשה כעורך יום אחראי עוד מימיה הראשונים של הטלוויזיה, חיים גיל עושה זאת מרגע שזן שילון נכנס לתפקידו כמנהל החד שות ומיכה לימור מאז חזרתו מחו"ל. שלושת, "המתמחים", שנפגעו עד עמקי נשמתם, היתחו בפני מנהל הטלוויזיה כי הם מוחלים על הכבוד ומוותרים על התענוג שבעריכת מ ב ט בימים אלה. רק

למי הם לועגים?

מפיך מוזי קורשנבויס
לעג לרש

האסון הגדול ביותר שיכול לקרות ל מפיקי התוכנית הסאטירית של הטלוויזיה — אתמול, שלשום — לא הכל עובר — הוא שיבטלו את התוכנית לא מפני שהיא חריפה, עוקצנית מדי או פוגעת בציפורי הנפש של המישטר; אלא מפני שהיא משעממת וגרועה — וזה לא יהיה תירוץ.

המשימה שנטל עליו מוזי קירשנבויס, להגיש מדי ערב שבת, מנה של סאטירה וביקורת חברתית לרבות בית ישראל — היתה משימה כמעט בלתי אפשרית. בי מדינה שאין לה שום במה סאטירית קבר עה, ששום סאטירי אינו מחזיק בה מעמד, קשה להגיש סאטירה שבועית על רמה. מיעוט המחברים, הוא אחת הסי בות העיקריות לכך.

למרות זאת נראה היה, עד לתוכנית האחרונה, מספר 6, שהתוכנית הולכת ו מתגבשת, הולכת ומתבססת כתוכנית של קבע, על אף העליות והירידות ברמתה מתוכנית לתוכנית. עצם ההעזה והאפשרות להגרין במכשיר התיקשורת המחמתי מספר 1 ביקורת גלויה ומפורשת על מוט דות השלטון, אישי הממשלה וראשי המש טר (כמו הקטע הבא מתוך פומון התוכנית

גיורה של הטלוויזיה הישראלית: "האי פור הראשון של משה דיין היה ממש אילוף הסורר. הוא לא רצה ולא רצה, אבל אחר כך הוא כלל לא התאכזב."

עדה ליוזוביץ מאפרת את דיין הטטארים כמו טוטוים

לומר, כי הוא גבר יפה-תואר וממושע לחלוטין. יש מחמאות ויש מחמאות: "דן כנר הוא מותק. הוא המוד, צייתן, תמים, חייכן". גולדה מאיר זה משהו אחר: "גולדה אינה זקוקה כלל לאיפור. היא לא נערת-זוהר. האופי החזק שלה קרן

של ידידי מנוסי ששודר השבוע: על גג בנין המשטרה / הנוכיה כבר מאירה / רק נס עוד לא קרה. / כי "העולם הזה" בער / כבר ראשון כל כך יפה / וכבר הדליקו נר שני / את "הצופה". / למרות זאת בכל בוקר, מבטיח העתון: / למש טרה יש צוות / המשטרה עוקבת / אבל אני חושבת / שהיא רק מסתובבת / כמו סכיבון / מצדיקה את זכות הקיום של ה תוכנית.

הצרה היא, שדווקא הקטעים שאינם מהווים סאטירה והמשולבים בתוכנית, הם שיהרטו אותה. כך, למשל, שולבו בתוכ נית השבוע לא פחות משלושה קטעים שהם מיטאגים מצולמים ברחוב.

אייאפשר להשתחרר מן הרושם שבכל המישאליים האלה, וגם במישאליים הקוד מים ששודרו בתוכנית קודמות, נבחרו ה נשאלים והוקרנו מתוך כוונה ללעוג להם, לבורותם, לעגתם, לתוי פניהם וליראת הכבוד שלהם מפני הטלוויזיה.

כך יצא שהמותקפים העיקריים של ה תוכנית הם דווקא הצופים הפוטנציאליים שלה — המוני העם שיוצרי התוכנית מר גישים את עצמם משכמם ומעלה מעל להם.

אלה הם קטעים העשויים ברועלב, ש" אין להם מקום בתוכנית סאטירית או בכל תוכנית אחרת של הטלוויזיה.

עדה איננה פסיכולוגית מקצועית. היא בסך הכל נערה תל-אביבית, שירדה ל- אוסטרליה בגיל 14, ולמדה שם בבית-ספר טיכון. "ירדנו לגרוף כסף, אבל שכתנו את המגפרה בבית". יודתה, שהיא מא פרת בעלת שם בטלוויזיה האוסטרלית, המריצה אותה ללמוד איפור בקורס ערב וסידרה אותה בעבודה בתחנה האוסטר לית, שם אפירה בצופים במשך ארבע שנים רצופות.

כשחזרה למספחה לישראל, השתלבה המאפרת הצעירה בתחנה הישראלית. ה סובלים מכך הם קודם כל הבעל, שהוא מנהל מפעל בטון מוכן והילדים הקטנים — בן ובת, שעד היום לא הצליחה עדה להשיג עבורם מספלת צמודה שתאיים את עצמה לשעות העבודה של הטלוויזיה. הקורבן תוה ראוי רק למען הנאה אחת בלבד. ההנאה שהמתאפר, ויהיה מי ש יהיה, תמיד עומד מופתע לראות את עצ מו, על המסך אחר, שונה לגמרי מכפי שהוא תיאר לעצמו.

חדרין

● **סרט השבוע** (יום ד' 22/12, 20.40) בלי דאגות — קומדיה מוסיקלית רומנטית מתקתקת ועתיקה על פסיכיאטר המנסה לעזור לחברו העורדי-דין ולארוסי-תו. משתתפים: ג'ינג'ר רוג'רס וסרד אסי טייר.

● **פרידה מצירוף** (יום ה' 23/12, 20.20) — מחזה אווירה על פי תסכית רדיו מאת יהושע קצנז. על לילה אחד ב בית-המלון צידון, העומד להיסגר במוש בת גבול נידחת ושכוחת אל. עם קצת דמיון וזהי מטולה, את המלון מנהלת משפחת איכרים תלושה. שאדמותיה נשא רו מעבר לגבול. משתתפים: סטלה אבני, נינט דינר, דבורה קסטלנץ, מוסקו אלק לעי, אברהם בריוסף, יוסף דיני, זלמן לביוש ויוסף יבלונקה. במאים — דוד לוי ושלמה גנון. מפקה — געמי קפי לנסקי.

● **ברוכים הבאים** (יום א' 26/12, 21.10) — תוכנית קייצית, שהוקלטה ב יעיצומו של חורף, על חוף ים-המלח, ליד נח"ל קליה. בהשתתפות צוות-היווי נח"ל, צוות-היווי פיקוד הדרכה, וזמר יהודה כהן והמרויאניים: יהודה אלמגו — בעבר יויר המועצה האזורית תמר; רביסרן גנץ — בעבר הרס"ר המפורסם ביותר של הנח"ל יצירלי, מרחצאות הגופרית של עין גדי. במרכז הערב של אורי זוהר יעמדו: הצגות אופנה של בגדיים, וקומיץ ב דרכתו של סולימן הגדול. מפיכ-במאי: אילון גיטיין.

● **בזמרנג** (יום ג' 28/12, 20.20) — על תדמית הדת במדינה. משתתפים: שר הפנים ד"ר יוסף בורג, פרופסור מאיר רוטסון מהחוג לאנגלית של אוניברסיטת בר אילן, שרנאה בשבע שעבר מעל מס כי הטלוויזיה לחם בעד התנדבות בנות תחיות לשירות לאומי; ח"כ המערך מני חם כהן. מנחה — פרופסור אמנון רוי בינשטיין. מפיך — חניגא אמוץ.

קיבלה הנסיכה בחדר ההלבשה את צינור דוד. סליחה — את צינור דוד".

■ ■ ■
בחזית ספר

נוגעת ללב היתה קריאה טלפונית מאת אלמונית אל ביתה של דפנה קפלני ס ק, י עזרת ההפקה של תוכנית השעה השלישית. אותה אשה סיפרה, כי בחל קיק השניה בה הוצגה בתוכנית האחרונה של השעה השלישית תמונה של קבוצת חיילים יהודים במלחמת האזרחים ב ספר, זיהתה את אחיה, ארצישראל, שהתנדב למלחמה לפני 35 שנה, ומאז נעלם ולא נודעו עקבותיו. דפנה, ילידת ירושלים, נח"לית בעבר בקיבוץ גונן ובוגרת האוניברסיטה בסוציולוגיה ומדעי המדינה, לא התעצלה לחפש את התמונה המקורית בספר באדיש מאת ט. עלסקי שיצא בפרס בשנת 1939 בשם בחזית ספרד (על המתנדבים היהודים), שהושאל לתוכנית השעה השלישית מהתברה ה- היסטורית של האוניברסיטה. דפנה מצאה את שמו של הבחור ואת עובדת נפילתו בקרב, והביאה את הספר לאשה.

אז הסתבר לתדמור, כי בלעדיהם אין מי שיערוך את מהדורת מבט מאחר ש- יאיר אלוני בחופשה ושמעון טסלר יוצא לשרות מלואים ממושך. התוצאה המיי דית היתה, שתדמור הזדרז להתנצל בפני שלושת העורכים ולחזור בו.

■ ■ ■
טעות לעולם צודקת

כאשר החל יוסף (טומי) לפיד עורך ה ירחון את לארון את בחירת נסיכת יש- ראל, הוא מנה, בין השאר, גם אל מחלקת החדשות של הטלוויזיה הישראלית בת ביעה נימרצה, שתסקר את האירוע הנע רח מטעם ירחונו, לפחות כפי שסוקרה בחירת מלכות המים, שנערכה מטעם העולם הזה. בתשובה הפנו אותו גורמים מסוימים, ספק בחצוק ספק ב צינות, אל מערכת תוכנית ליל שבת — אתמול, שלשום — לא הכל עובר, העוסי קת בתגובות על אירועי השבוע. זו הקדי שיה ביום שישי האחרון קטע היתולי שלב לטקס הבחירות המרומם. הקטע מודרם הקישור הדמיוניים של דן ב-א מו, שלא הובא לשידור היה: "בסוף הטקס